

Sygn. akt VI W 1184/14

WYROK ZAOCZNY

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 października 2014 roku.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia VI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Wojciech SAWICKI

Protokolant Aleksandra DZIAŁAK

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 października 2014 roku,

w obecności osk. publicznego – E. Z. ze Straży Miejskiej W.,

sprawy przeciwko **S. G.**

synowi M. i B.,

urodzonemu (...) w S.,

obwinionego o to, że:

w dniu 07 listopada 2013 roku o godzinie 09:30 we W. na ul. (...) zaparkował samochód osobowy marki M. o nr rej. (...) na chodniku nie przy krawędzi jezdni,

tj. o wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 47 ust. 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym:

I. uznaje obwinionego S. G. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. za winnego wykroczenia z art. 97 kw przyjmując, iż obwiniony zaparkował użytkowany przez siebie pojazd we wskazanym dniu we W. na ul. (...) przed godziną 09:30 i za to na podstawie art. 97 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 100 (stu) złotych;

II. obciąża obwinionego kosztami postępowania w wysokości 100 (stu) złotych oraz wymierza mu opłatę w kwocie 30 (trzydziestu) złotych.

UZASADNIENIE

W toku przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

W dniu 07 listopada 2013 roku przed godziną 09:30 obwiniony S. G. zaparkował użytkowany przez siebie pojazd mechaniczny (samochód osobowy marki M. o nr rej. (...)) na ulicy (...) we W. w sposób nieprawidłowy – wskazany pojazd został zaparkowany przez obwinionego na chodniku nie przy krawędzi jezdni, tj. osią wzdłużną pojazdu pod pewnym kątem do krawędzi jezdni. Około godziny 09:30 we wskazanym dniu funkcjonariusze Straży Miejskiej W. prowadząc kontrolę prawidłowości parkowania pojazdów na ulicy (...) założyli na przednie koło samochodu osobowego marki M. o nr rej. (...) techniczne urządzenie blokujące – następnie około godziny 16:30 tego samego dnia funkcjonariusze Straży Miejskiej W. M. G. i Ł. K. udali się ponownie na ulicę (...) celem rozblokowania wskazanego pojazdu. Przy wskazanym samochodzie oczekiwał S. G., wobec którego interwencję podjął funkcjonariusz M. G. – obwiniony na zadane mu pytanie potwierdził, iż to właśnie on zaparkował samochód osobowy marki M. o nr rej. (...) we wskazanym miejscu. Funkcjonariusz M. G. poinformował S. G. o rodzaju popełnionego wykroczenia i nałożył na obwinionego mandat karny kredytowany w wysokości 100 złotych – przy czym S. G. oświadczył, że taki mandat jest dla niego krzywdzący i powinien on zostać pouczone. Nie wykluczono możliwości, iż pomiędzy obwinionym i

funkcjonariuszem M. G. faktycznie doszło do dyskusji odnośnie zasadności nałożenia blokady na wskazany pojazd. Po odmowie przyjęcia mandatu karnego kredytowanego S. G. został pouczony o skierowaniu przeciwko niemu wniosku o ukaranie.

(dowód: zeznania świadka Ł. K., karty 4 i 44-45 akt; częściowo wyjaśnienia obwinionego, karty 5 i 35 akt; także: notatka służbowa, karta 6 akt; szkic sytuacyjny, karta 8 akt oraz dokumentacja fotograficzna przedstawiona przez obwinionego, karta 37 akt)

S. G. studiował uprzednio na Uniwersytecie (...), a obecnie przebywa i pracuje na terytorium Wielkiej Brytanii. Stan rodzinny - wolny, bez osób na utrzymaniu. Obwiniony był uprzednio karany sędownie za wykroczenie z art. 92§1 Kodeksu wykroczeń i wykroczenie z art. 97 Kodeksu wykroczeń.

(dowód: dane osobo-poznawcze, karty 5 i 35 akt oraz informacja z ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego, karta 31 akt)

S. G. na każdym etapie postępowania konsekwentnie nie przyznawał się do zarzucanego mu czynu – aczkolwiek obwiniony ani razu nie zakwestionował okoliczności, iż w krytycznym czasie zaparkował użytkowany przez siebie samochód osobowy marki M. o nr rej. (...) we W. na ulicy (...) na chodniku osią wzdłużną tegoż pojazdu pod pewnym kątem do krawędzi jezdni. Podkreślić w tym miejscu należy, iż w tym zakresie nie ma praktycznie żadnej sprzeczności pomiędzy dokumentacją fotograficzną złożoną do akt sprawy przez S. G. a szkicem sytuacyjnym sporządzonym przez funkcjonariusza Straży Miejskiej W. M. G. (wprost przeciwnie) – tym samym sposób parkowania wskazanego pojazdu we wskazanym miejscu tak naprawdę stanowi okoliczność bezsporną.

Podczas przesłuchania w toku czynności wyjaśniających (w charakterze podejrzanego o popełnienie wykroczenia) S. G. oświadczył m.in. że „nałożony na mnie mandat był nieadekwatny do zaistniałej sytuacji i zarzucanego mi czynu”. Obwiniony wprost stwierdził, iż użytkowane przez niego auto „stało zaparkowane po skosie do krawędzi jezdni, jako dowód tego posiadam zdjęcia”. Według S. G. między nim a funkcjonariuszem Straży Miejskiej W. doszło do dyskusji („dłuższej wymiany zdań”) odnośnie zasadności nałożenia blokady na wskazany pojazd, tj. funkcjonariusz ten miał rzekomo podnosić okoliczność, że podstawą założenia technicznego urządzenia blokującego na przednie koło samochodu osobowego marki M. o nr rej. (...) był rzekomy fakt parkowania tegoż pojazdu prostopadle do krawędzi jezdni (vide: karta 5 akt).

W piśmie procesowym z dnia 14 sierpnia 2014 roku S. G. zwrócił uwagę na „niewielki moim zdaniem stopień zawiloci sprawy” – według obwinionego użytkowany przez niego samochód osobowy został zapakowany w krytycznym czasie „przy spełnieniu wszystkich warunków określonych w art. 47 PoRD”, tj. pojazd ten stał przy krawędzi jezdni, nie obowiązywał w tym miejscu zakaz zatrzymywania się ani też zakaz postoju i nie był utrudniony ruch pieszych (vide: karta 35 akt).

Obwiniony (prawidłowo zawiadomiony) nie stawiał się na żaden z dwóch wyznaczonych terminów rozpraw – dlatego też przewód sądowy w niniejszej sprawie przeprowadzono w trybie zaocznym uznając, iż osobista obecność S. G. na rozprawie nie jest niezbędna – przy czym sam obwiniony temu się nie sprzeciwiał (vide: karta 35 akt).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Dokonując wnikliwej oceny zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego uznać należy, iż sprawstwo oraz wina S. G. odnośnie zarzucanego mu czynu są oczywiste, jednoznaczne i nie mogą budzić żadnych wątpliwości. Podkreślić w tym miejscu należy, iż przepis art. 47 ust. 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (tj. Dz.U. z 2005 roku, Nr 108, poz. 908 ze zmianami) jest na tyle klarowny, iż nie powinien budzić praktycznie żadnych wątpliwości interpretacyjnych.

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy oparł się przede wszystkim na zeznaniach funkcjonariusza Straży Miejskiej W. Ł. K. oraz dowodach z powołanych dokumentów, a także (co do okoliczności niespornych)

na wyjaśnieniach obwinionego. Zeznania wskazanego świadka w ocenie Tutejszego Sądu uznać należy za w pełni wiarygodne, ponieważ są one logiczne i spójne oraz całkowicie korespondują z dowodami z dokumentów. Należy również podkreślić, iż funkcjonariusze Straży Miejskiej W. M. G. i Ł. K. są dla obwinionego osobami zupełnie obcymi, którzy znaleźli się na ulicy (...) we W. w krytycznym czasie wykonując tylko i wyłącznie swoje obowiązki służbowe. Nie ma żadnych podstaw do przyjęcia założenia, iż świadek Ł. K. jest osobą negatywnie nastawioną do S. G. i celowo podaje w swoich zeznaniach okoliczności niegodne z prawdą – tak samo doświadczony funkcjonariusz Straży Miejskiej W. M. G. nie miałby przecież żadnego powodu ani interesu w fałszowaniu dokumentacji służbowej na niekorzyść obwinionego (takie przypuszczenie byłoby wręcz absurdalne). Poza tym tak naprawdę nie ma żadnej sprzeczności między linią obrony S. G. i pozostałymi dowodami w sprawie, jeżeli chodzi o sposób parkowania samochodu osobowego marki M. o nr rej. (...) na ulicy (...) we W. w krytycznym czasie. Dlatego też w przekonaniu Tutejszego Sądu powołane dowody (**w tym także dokumentacja fotograficzna złożona przez obwinionego do akt sprawy**) pozwalają na całkowite obalenie linii obrony obwinionego S. G..

Twierdzeniom obwinionego zawartym w złożonych przez niego wyjaśnieniach Sąd Rejonowy dał wiarę tylko co do okoliczności niespornych. W pozostałym zakresie zdaniem Tutejszego Sądu wyjaśnienia S. G. są po prostu nielogiczne oraz stanowią wyłącznie nieudolną próbę realizacji przyjętej przez jego osobę linii obrony. Na podkreślenie zasługuje okoliczność, iż w toku przewodu sądowego nie przeprowadzono praktycznie żadnego dowodu mogącego świadczyć o niewinności obwinionego lub mogącego choćby budzić jakiegokolwiek wątpliwości co do faktu popełnienia przezeń zarzucanego mu wykroczenia – wręcz przeciwnie, pan S. G. po prostu potwierdził, iż użytkowany przez niego pojazd we wskazanym miejscu i czasie został zaparkowany na chodniku (okoliczność całkowicie bezsporna) niezgodnie z jednoznaczną dyspozycją art. 47 ust. 2 powołanej ustawy Prawo o ruchu drogowym. Obwiniony sam nie dostrzega oczywistych sprzeczności w swojej linii obrony i dalsze rozważania Sądu w tym zakresie uznać należy za zbyteczne.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Rejonowy uznał, iż S. G. swym zachowaniem w krytycznym czasie na ulicy (...) we W. jako kierujący samochodem osobowym marki M. o nr rej. (...) wyczerpał ustawowe znamiona czynu stypizowanego przez ustawodawcę w art. 97 Kodeksu wykroczeń w zw. z art. 47 ust. 2 powołanej ustawy Prawo o ruchu drogowym. W przekonaniu Tutejszego Sądu wina S. G. co do zarzucanego mu wykroczenia przyjmuje postać winy umyślnej (co najmniej zamiaru ewentualnego), jako że bez wątplenia miał on świadomość, iż w krytycznym czasie parkuje użytkowany przez siebie pojazd mechaniczny w sposób nieprawidłowy (osią wzdłużną pod kątem do krawędzi jezdni) – bo tak po prostu było mu wygodniej.

Uznając S. G. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu Sąd Rejonowy wymierzył obwinionemu karę grzywny w wysokości 100 (stu) złotych. Kara ta w przekonaniu Tutejszego Sądu jest adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości wykroczenia będącego przedmiotem postępowania w niniejszej sprawie. Sąd nie widział możliwości odstąpienia od wymierzenia kary bądź poprzestania na zastosowaniu wobec S. G. środków oddziaływania wychowawczego. Taka decyzja Sądu była konieczna. Obwiniony dopuścił się bowiem zarzucanego mu wykroczenia z winy umyślnej i niestety nie było to pierwsze naruszenie przez jego osobę przepisów regulujących porządek i bezpieczeństwo ruchu na drogach publicznych. Sąd zważył także na nagminność wykroczeń przeciwko bezpieczeństwu i porządkowi w komunikacji na terenie miasta W. – dobrze wiadomym jest przecież, jak uciążliwe dla osób pieszych potrafią być samochody zaparkowane nieprawidłowo na chodnikach. Uwzględniono ponadto społeczne oddziaływanie oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze orzeczonej kary, które mają stanowić adekwatną względem popełnionego czynu represję wobec sprawcy oraz piętnować w oczach społeczeństwa naganne zachowanie, którego S. G. w krytycznym czasie się dopuścił.

Orzeczenie o kosztach postępowania w niniejszej sprawie oparto o przepis art. 118§1 k.p.k. i art. 616§2 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w., albowiem S. G. pracując poza granicami kraju niewątpliwie jest w stanie pokryć w całości koszty postępowania w tej sprawie, tj. zryczałtowane wydatki postępowania oraz opłatę.